

Arrest

nr. 260 995 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DAEM, die loco advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VANDERMEERSCH, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is in november 2015 in België aangekomen.

1.2. Verzoeker diende op 16 november 2015 een eerste verzoek tot internationale bescherming (VIB) in.

1.3. Op 7 juli 2017 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CG) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 202 272 van 12 april 2018. Verzoeker noch zijn vertegenwoordiger waren immers ter terechtzitting verschenen.

1.4. Op 14 juni 2018 diende verzoeker een tweede VIB in. Op 8 augustus 2018 trof de CG een beslissing tot onontvankelijkheid van het VIB. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 214 912 van 9 januari 2019.

1.5. Op 1 maart 2019 diende verzoeker een derde VIB in, dat op 16 oktober 2019 ook onontvankelijk werd verklaard door de CG.

1.6. Op 3 januari 2020 diende verzoeker een vierde VIB in. Dit werd eveneens afgesloten met een beslissing tot onontvankelijkheid van de CG op 29 september 2020 .

1.7. Op 28 juni 2021 trof verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Blankenberge-Zuilenkerke en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen,

Aan de Heer, die verklaart te heten

Naam: S.,

Voornaam S.Z.

Geboortedatum X

Geboorteplaats: Sanglakht

Nationaliteit, Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 8 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1. van de wet

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op:

“schending van artikel 3 van het CAT, artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, schending van artikel 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 EVRM, afzonderlijk en in samenhang met artikel 13 EVRM, schending van artikel 8 EVRM en van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur”

Hij betoogt als volgt:

"Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Het artikel is de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat ook vereist dat de lidstaten rekening moeten houden met het verbod op refoulement.

Artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.

De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende: "Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. (...)"

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

"Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié. "

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. Het EHRM oordeelt dat, om het bestaan van een gevaar van onmenselijke behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker.

Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn.

Gelet op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt dient reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM te gebeuren.

Uw Raad heeft dit reeds verschillende malen bevestigd, onder meer in een recent arrest van 29 maart 2019, nr. 219226.

De Raad van State stelde bovendien op 29 mei 2018 duidelijk het volgende in de arresten nrs 241 623 en 241.625: "Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, uit te voeren zonder dat de verzoekende partij een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Het CGVS heeft gesteld dat verzoekende partij niet naar Afghanistan mag teruggeleid worden omwille van het verbod op refoulement.

"Gelet op de zichtbaarheid van de door u uitgeoefende functie alsmede uw werklocatie en uw actieve deelname aan het bestrijden van opstandelingen kan in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden aangenomen." (pagina 2, kennisgeving van beslissing CGVS, 7 juli 2017)

"Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat niettegenstaande er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan de in artikel 1, paragraaf F, lid a van de Vluchtelingenconventie bedoelde misdrijven, het CGVS meent dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen." (pagina 4, kennisgeving van beslissing CGVS, 7 juli 2017).

"Bovendien dient te worden opgemerkt dat in het verleden niet werd betwist dat u, als voormalig groepsleider van de lokale politie (ook gekend als arbaki), mogelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie heeft." (pagina 3, kennisgeving van beslissing CGVS, 28 september 2020).

Concreet wilt dit zeggen dat er reeds een inschatting is gebeurd van het risico op een schending van artikel 3 EVRM waaruit verzoekers beschermingsnood blijkt.

Verwerende partij stelt echter stereotiep dat een schending van artikel 3 en 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Gelet op de niet-terugleidingsclausule die werd opgenomen voor verzoeker is dit manifest onredelijk, maakt het een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht.

Het is voor verzoeker immers niet mogelijk uit de motivering van de beslissing af te leiden welke elementen het voor verwerende partij dan wel mogelijk maken af te wijken van het advies van het CGVS, noch te begrijpen op basis van welk onderzoek dit is gebeurd.

Verzoeker werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/2 Vw.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest M. en X., X., C-391/16, C-77/17 en C-78/17 geoordeeld welke rechten een vluchteling heeft die wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

"97 In de tweede plaats kan artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 - zoals is opgemerkt door de Commissie, de Raad, het Parlement en meerdere lidstaten die schriftelijke opmerkingen bij het Hof hebben ingediend - niet aldus worden uitgelegd dat in de context van het bij deze richtlijn ingevoerde stelsel de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering om deze status te verlenen tot gevolg

heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van voornoemd artikel 2, onder d), en artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève verliest.

98 Naast hetgeen in punt 92 van het onderhavige arrest is opgemerkt, betekent de omstandigheid dat de betrokken persoon zich in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 bedoelde situaties bevindt, immers als zodanig niet dat hij niet meer beantwoordt aan de voorwaarden waarvan de hoedanigheid van vluchteling afhangt, die verband houden met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst.

99 Het is juist dat wanneer een lidstaat op grond van artikel 14, lid 4 of lid 5, van richtlijn 2011/95 beslist de vluchtelingenstatus in te trekken of deze status niet te verlenen, de betrokken derdelanders of staatlozen die status wordt ontzegd, zodat zij niet of niet langer alle rechten en voordelen genieten waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève (zie in die zin arrest van 24 juni 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, punt 71), hetgeen bevestigt dat zij, zoals de advocaat-generaal in punt 100 van zijn conclusie heeft beklemtoond, niettegenstaande die intrekking of weigering vluchteling in de zin van met name artikel 1, afdeling A, van dat verdrag zijn of blijven.

100 Hieruit volgt dat artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag. "

"101 Artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95 bepaalt dat personen op wie lid 4 of lid 5 van dat artikel van toepassing is, de rechten genieten die zijn vastgelegd „in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn".

102 Om te beginnen kan het in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95 gebruikte voegwoord „of" taalkundig gezien een alternatieve dan wel een cumulatieve betekenis hebben, zodat het moet worden gelezen in de context waarin het wordt gebruikt en in het licht van de doelstellingen van de betreffende handeling (zie naar analogie arrest van 12 juli 2005, Commissie/Frankrijk, C-304/02, EU:C:2005:444, punt 83). In casu moet dat in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95 gebezigde voegwoord - gelet op de context en het doel van richtlijn 2011/95, zoals deze blijken uit de overwegingen 3, 10 en 12 ervan, en op de in punt 77 van het onderhavige arrest aangehaalde rechtspraak - in cumulatieve zin worden opgevat.

103 Wat vervolgens de draagwijdte van het in voornoemd artikel 14, lid 6, voorkomende begrip „daarmee vergelijkbare rechten" betreft, zij opgemerkt dat de toepassing van artikel 14, lid 4 of lid 5, van richtlijn 2011/95, zoals de advocaat-generaal in punt 110 van zijn conclusie heeft benadrukt, met name tot gevolg heeft dat de betrokkene de verblijfstitel wordt ontzegd die artikel 24 van deze richtlijn verbindt aan de status van vluchteling in de zin van die richtlijn.

104 Een vluchteling jegens wie een maatregel wordt vastgesteld op grond van artikel 14, lid 4 of lid 5, van richtlijn 2011/95, kan voor het bepalen van de rechten die hem krachtens het Verdrag van Genève moeten worden toegekend, dan ook worden beschouwd als iemand die niet of niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied van de betrokken lidstaat.

105 Derhalve moet worden geoordeeld dat wanneer de lidstaten uitvoering geven aan artikel 14, lid 4 of lid 5, van richtlijn 2011/95, zij in beginsel enkel ertoe gehouden zijn om aan de vluchtelingen die op hun respectieve grondgebied verblijven, de uitdrukkelijk in artikel 14, lid 6, van die richtlijn vermelde rechten toe te kennen, alsmede de in het Verdrag van Genève neergelegde rechten die worden gegarandeerd aan elke vluchteling die zich op het grondgebied van een verdragsluitende staat bevindt en voor het genot waarvan geen rechtmatig verblijf is vereist.

106 Benadrukt dient evenwel te worden dat de vluchteling die zich in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 genoemde situaties bevindt, niettegenstaande het feit dat hem de verblijfstitel wordt ontzegd die is verbonden aan de vluchtelingstatus in de zin van deze richtlijn, mogelijksterwijs op een andere rechtsgrondslag legaal op het grondgebied van de lidstaat in kwestie mag verblijven (zie in die zin arrest van 24 juni 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, punt 94). In een dergelijk geval staat artikel 14, lid 6, van die richtlijn geenszins eraan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de betrokkene alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van „vluchteling” verbindt.

107 Overeenkomstig artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest moet artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95 bijgevolg aldus worden uitgelegd dat de lidstaat die gebruikmaakt van de door artikel 14, leden 4 en 5, van deze richtlijn geboden mogelijkheden, verplicht is om de vluchteling die in een van de situaties als bedoeld in laatstgenoemde leden verkeert en die zich op het grondgebied van die lidstaat bevindt, op zijn minst de in het Verdrag van Genève neergelegde rechten toe te kennen waarnaar in voornoemd artikel 14, lid 6, uitdrukkelijk wordt verwezen, alsmede de in dat verdrag neergelegde rechten voor het genot waarvan geen rechtmatig verblijf is vereist, en dit onverminderd eventuele voorbehouden van de betrokken lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1, van dat verdrag.

Artikel 14.6 van de Kwalificatierichtlijn voorziet: "Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn."

Verzoeker geniet met andere woorden onder meer de bescherming van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, het verbod tot uitzetting of terugleiding ("refoulement"):

"1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn teven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land."

Artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing:

"1. Geen enkele Staat die partij is bij dit Verdrag, mag een persoon uitzetten of terugzenden ("refouler") naar of uitleveren aan een andere Staat wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij daar gevaar zou lopen te worden onderworpen aan foltering.

2. Bij het vaststellen of zodanige redenen aanwezig zijn, dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met alle van belang zijnde overwegingen waaronder, waar van toepassing, het bestaan in de betrokken Staat van een samenhangend patroon van grove, flagrante of massale schendingen van mensenrechten."

Dit blijkt ook duidelijk uit het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie dat als bijlage werd gevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" (C/2017/6505) - (Hierna: Terugkeerhandboek)^

"Het beginsel van non-refoulement, dat erkend wordt in artikel 4, lid 4, onder b) (en is vastgelegd in artikel 3 van het EVRM en artikel 19, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie), is een absoluut recht dat nimmer beperkt mag worden, ook niet als buitenlanders een bedreiging vormen voor de openbare orde of een ernstige misdaad hebben begaan. Dergelijke personen kunnen weliswaar worden uitgesloten van de status van vluchteling of van subsidiaire bescherming, maar mogen niet worden teruggestuurd naar plaatsen waar zij het risico lopen te worden gemarteld of vermoord." (pagina 19, Terugkeerhandboek)

Verwerende partij mag verzoeker met andere woorden geen bevel om het grondgebied afleveren, en zou verzoeker eigenlijk moeten machtigen tot verblijf, en hem de mogelijkheid moeten geven in zijn behoeften te voorzien en op menswaardige wijze te kunnen leven.

De bestreden beslissing werd overigens afgegeven op een cruciaal moment in de Afghaanse politiek, de enorme militaire successen die de taliban boekt op dit moment. Jalrez, verzoeker zijn district in Maidan

Wardak, is ingenomen door de taliban (stuk 2, <https://gandhara.rferl.org/a/afghan-maidan-wardak-district-falls-to-taliban/31266871.html>)

Verwerende partij had, gelet op de volatiele situatie van Afghanistan en de niet-terugleidingsclausule, meer onderzoek moeten voeren om de bestreden beslissing te nemen.

Daarenboven vermeldt de bestreden beslissing niet naar waar verzoeker zich moet begeven. De bestemming is een fundamenteel onderdeel van een terugkeermaatregel.

Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest van 14 mei 2020 in de zaken C 924/19 PPU en C 925/19 PPU dat krachtens artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115 een „terugkeerbesluit” moet worden opgevat als een bestuurlijke of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een derdelander illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Overeenkomstig artikel 3, punt 3, van dezelfde richtlijn wordt de betrokken persoon met deze terugkeerverplichting bevolen om terug te keren naar hetzij zijn land van herkomst, hetzij een land van doorreis, hetzij een ander derde land waarnaar hij vrijwillig besluit terug te keren en waar hij wordt toegelaten (punt 114 van het arrest).

Uit de bewoordingen van artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115 volgt derhalve dat het opleggen of uitvoeren van een terugkeerverplichting een van de twee elementen vormt waaruit een terugkeerbesluit bestaat, waarbij een dergelijke terugkeerverplichting gelet op punt 3 van dit artikel niet voorstelbaar is zonder dat er een bestemming wordt vastgesteld die een van de in dit punt 3 bedoelde landen moet zijn. (punt 115 van het arrest).

In punt 116 wordt deze bestemming fundamenteel genoemd als onderdeel van het terugkeerbesluit en in punt 118 wordt er uitgelegd dat dit besluit immers pas kan genomen worden conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn na een onderzoek naar het risico op refoulement (zie in die zin arresten van 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, punt 49, en 8 mei 2018, K. A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 103) en dat de eerbiediging van het non-refoulement beginsel slechts kan worden beoordeeld met betrekking tot het land waarnaar wordt overwogen de betrokkene te gelasten terug te keren (punt 119 van het arrest).

Verwerende partij kan er dus niet mee volstaan verzoeker te gelasten het Belgische grondgebied te verlaten, of dat van Schengen, maar is verplicht te verduidelijken wat de bestemming dan moet zijn van verzoeker.

De motieven van de bestreden beslissing zijn dan ook op dat punt fundamenteel gebrekkig.

Tot slot dient verwerende partij ook met betrekking tot het respect voor artikel 8 EVRM op de vingers getikt te worden wat de bestreden beslissing betreft.

Verzoeker bevindt zich in een situatie waarbij hij onmogelijk gevolg kan geven aan een terugkeerbesluit. Hij heeft nergens anders verblijfsrecht en ten opzichte van zijn land van herkomst bestaat er een artikel 3 EVRM risico. Hij is met andere woorden onverwijderbaar. Hij heeft reeds geprobeerd het grondgebied te verlaten en zich naar een andere lidstaat te begeven maar hij werd onder de Dublin III Verordening gelast terug te keren naar België waar hij paradoxaal genoeg ook niet mag blijven.

Verzoeker is radeloos.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Het gezinsleven van verzoekster speelt zich volledig hier in België af. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of

familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Verzoeker heeft aangegeven dat hij in de zes jaar dat hij hier is geïntegreerd is, dat hij gedoemd is om in België te blijven zolang hij geen toegang krijgt tot een andere staat.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat dit een inmenging in het privéleven van een migrant kan uitmaken die een recht op regularisatie of een verblijfstitel opent in het arrest *Aristimuno Mendizabal t. Frankrijk* van 17 januari 2006, met nr. 51431/99:

"70. Ainsi qu'elle l'a relevé dans la décision sur la recevabilité, la Cour considère que la présente requête se distingue d'affaires telles que *Maaouia c. France* (déc.), no 39652/98. CEDH 1999-11) ou *Mehemi c. France* (no 2) (no 53470/99, CEDH 2003-IV), en ce que la violation alléguée de l'article 8 provient, non pas de mesures d'éloignement ou d'expulsion, mais de la situation de précarité et d'incertitude que la requérante a connue pendant une longue période.

71. La requérante expose en effet - et le Gouvernement ne l'a pas démentie sur ce point - que la précarité de son statut et l'incertitude sur son sort ont eu d'importantes conséquences pour elle sur le plan matériel et moral (emplois précaires et disqualifiés, difficultés sociales et financières, impossibilité faute d'un titre de séjour de louer un local et d'exercer l'activité professionnelle pour laquelle elle avait entrepris une formation).

72. La Cour considère que, dans les circonstances de l'espèce, la non délivrance d'un titre de séjour à la requérante pendant une aussi longue période, alors qu'elle résidait déjà régulièrement en France depuis plus de quatorze ans, a incontestablement constitué une ingérence dans sa vie privée et familiale. »

Ook in de zaak *B.A.C. t. Griekenland*, nr. 11981/15, van 13 oktober 2016, oordeelde het EHRM dat het een deel is van de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM om op een effectieve en toegankelijke wijze het privéleven van een migrant te beschermen om de staat van onzekerheid die voortvloeit uit de duur van verblijfsprocedures tot een minimum te beperken. Zie ook *Sisojeva en anderen t. Letland*, nr. 60654/00, 16 juni 2005, §105-111) waarin het Hof veel belang hecht aan de periode van onzekerheid en precair verblijf die de betrokkenen onnodig kwetsbaar gemaakt in de voorafgaande periode

Om al deze redenen vindt verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt".

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

2.4. Een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarmee de betrokken vreemdeling dus een terugkeerverplichting wordt opgelegd. De *“terugkeer”* wordt in artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als het feit dat de betrokkene *“terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf”*. Het gaat dus niet om eender welk land naar keuze (cf. RvS 9 maart 2020, nr. 247.254). De bestreden beslissing vermeldt onder de rubriek *“nationaliteit”* Afghanistan. Het blijkt nergens uit dat er op enig ogenblik sprake is geweest van een ander land waarnaar verzoeker dient terug te keren dan naar zijn land van herkomst. Verweerder houdt zulks ook niet voor in zijn nota met opmerkingen.

2.5. Het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren zonder dat verweerder een nieuwe beslissing dient te nemen (cf. RvS 9 maart 2020, nr. 247.254).

2.6. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Verweerder moet derhalve bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België is gebonden, in het bijzonder met artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625 en RvS 9 maart 2020, nr. 247.254).

2.7. Blijkens het administratief dossier heeft de CG tot viermaal toe in zijn in punt 1 bedoelde beslissingen de aandacht gevestigd op het feit dat verzoeker niet zomaar kan worden verwijderd naar zijn land van oorsprong. In zijn laatste beslissing bedoeld in punt 1.6., waarnaar verzoeker onder meer verwijst in zijn verzoekschrift, heeft de CG het verwoord als volgt:

“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.8. Deze verwijzing naar de schending het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bij een verwijdering of terugdrijving houdt ontegensprekelijk verband met artikel 3 van het EVRM. In zijn rechtspraak heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigd dat artikel 3 van het EVRM een verbod inhoudt op zowel direct als indirect refoulement (EHRM 22 september 2009, nr. 30471/08, Abdolkhani en Karimnia v. Turkije, par. 88; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa e.a. v. Italië, par. 147). Aangezien het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing absoluut is, ongeacht de daden van het slachtoffer, doen de misdrijven van de verzoeker waardoor hij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet ter zake bij de beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM (cf. arrest van het EHRM van 28 februari 2008 in zaak nr. 37201/06, Saadi tegen Italië [Grote Kamer], punt 138; arrest van het EHRM van 24 april 2008 in zaak nr. 2947/06, Ismoilov en anderen tegen Rusland, punt 127; arrest van het EHRM van 19 juni 2008 in zaak nr. 8320/04, Ryabikin tegen Rusland.).

2.9. Dit alles houdt dus in concreto in dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing diende na te gaan of verzoeker, die werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder zich van deze plicht heeft gekweten. Het blijkt ook niet uit enig stuk in het administratief dossier.

2.10. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing hierdoor artikel 3 van het EVRM juncto de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

2.11. Het verweer in de nota kan geen afbreuk doen aan voormelde vaststelling. Het is niet omdat verzoekers vier VIB's werden afgewezen, dat verweerder is vrijgesteld van de in punt 2.9. vermelde verplichting. Evenmin kan hij dienstig in zijn nota een evaluatie maken van de "actuele" veiligheids-situatie in Afghanistan. Dit komt neer op een aposteriori motivering die niet kan worden gelezen in de bestreden beslissing en waarmee dus geen rekening kan worden gehouden. Verweerder stelt in zijn nota verder, *"Verzoeker heeft geen 'high profile' profiel en maakt zijn vrees voor zijn leven of foltering bij terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk en gaat enkel hypothetisch te werk"*. De CG heeft blijkens de in punt 1.3. bedoelde beslissing gesteld dat verzoeker zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdrijven door het doden van personen die op dat moment niet meer actief deelnamen aan de vijandelijkheden gezien hun overgave en verwondingen. De CG stelde inderdaad in zijn in punt 1.3. bedoelde beslissing dat verzoeker geen hoge positie in de hiërarchie van de ALP in Jalrez innam, maar hij stelde in fine van zijn beslissing, *"Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat niettegenstaande er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan de in artikel 1, paragraaf F, lid a van de Vluchtelingenconventie bedoelde misdrijven, het CGVS meent dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen."* De CG heeft een gelijkaardige waarschuwing geuit in zijn volgende drie beslissingen en verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift de aandacht op de eerste en laatste beslissing van de CG. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd in zijn verweer dat verzoeker zijn vrees voor zijn leven of foltering bij terugkeer niet aannemelijk maakt en enkel hypothetisch te werk gaat. Verweerder wijst er in zijn nota verder tevergeefs op dat er geen sprake is van een gedwongen verwijdering. De Raad herinnert eraan dat de Raad van State in zijn hierboven vermeld arrest nr. 247.254 van 9 maart 2020 heeft gesteld: *"Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de [verwerende] partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan, gezien de aard van de administratieve rechtshandeling, niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling."* Hierop heeft de Raad van State ook reeds gewezen in zijn arresten van 29 mei 2018 met nrs. 241.623 en 241.625.

2.12. De vaststelling in punt 2.9. leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een bespreking van de andere onderdelen van het middel dringt zich dan ook niet op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar middel gegronde onderdelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA